



De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Gudila virgie.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

clamore cōcurrentes, sancto Lucillo presbytero, simulque nobis, qui cum illo eramus, ignorantibus quod euenerat, indicauerunt. Tunc omnes exultantes in gaudio, diuinæ clementiæ gratiarum retulimus actionem.

Igitur illustris foemina Barbaria beatum Seuerinum, quem fama vel literis cum suo quondam iugali optimè nouerat, religiosa deuotione venerata est. Quæ post obitum eius audiens corpusculum sancti viri in Italiam multo labore perductum, & vsque ad illud tempus terræ minimè commendatum, venerabilem presbyterum nostrum Marcianum, sed & cunctam congregationem literis frequentibus inuitauit. Tunc sancti Gelasij sedis Romanæ pontificis autoritate, & Neapolitano populo exequijs reuerendis occurrente, in castello Lucullano per manum sancti Victoris episcopi in mausoleo, quod prædicta foemina condidit, collocatur. Qua celebritate multi diuersis languoribus afflicti, quos recensere longum est, receperunt protinùs sanitatem. Inter quos quedam venerabilis ancilla Dei, Processa nomine, ciuis Neapolitana, cum grauissimum ægritudinis pateretur incommodum, sancti viri prouocata virtutibus, in itinere properanter occurrit: & ingressa sub feretro, quo corpus sanctū portabatur, statim caruit omnium languore membrorum.

Laodiceus etiam quidam cæcus, inopinato psallentis populi clamore perculsus, sollicitè adstantes, quid hoc esset, interrogauit. Respondentibus autem illis, quòd cuiusdam sancti Seuerini corpus transiret, compunctus, ad fenestram domus, in qua manebat, est perductus, de qua poterat à sanis eminùs multitudo psallentium atque vehiculum sancti corporis contemplari. Cumque fenestræ enixiùs incumberet & oraret, protinùs vidit, singulatim demonstrans omnes notos atque vicinos. Quo factò, cuncti qui viderat & audierant, gratias Deo lachrymantibus oculis retulerunt.

Marianus quoque primicerius Cantorum sanctæ ecclesiæ Neapolitanæ, cum sanitatem post immanissimum languorem recipere pro ineffabili capitis dolore non posset, caput vehiculo credens apposuit, & mox dolore liberum subleuauit: memorque beneficij, semper in die depositionis occurrens, deuotum sacrificium Deo cum gratiarum actione reddebat. Monasterium igitur eodem loco constructum ad memoriam beati viri, hætenùs perseuerat: cuius meritis multi obsessi à dæmonibus, curati sunt, & diuersis obstrikti languoribus, receperunt & recipiunt sanitatem, Dei gratia operante, cui est gloria & honor in secula seculorum, Amen.

VITA S. GVDILAE VIRGINIS APVD BRABANTOS CELEBERRIMAE, EX PERVETVSTO
manuscripto codice transcripta, passim modicè emendata
phrasi per F. Laur. Surium.



Ligitur Sigeberti regis temporibus, qui fuit Dagoberti regis filius, extitit quidam comes Vuitgerus in pago Brabantensi, probabilis moribus, cuius thalamis inharebat coniunx dignissima, nomine Amelberga, Maioris domus Pipini inclyta sorore progenita: qui vterque, diuinis parili modo obtemperabant monitis. Quibus in seculo piè degentibus, sanctum & iustum contulit germen Dominus: vtpotè beatum Enebertū, Cameracensium præfulem gloriosum, vita admirabili & meritis insignem: cuius etiã extitit re sorores, simili sanctitate probabiles, Reinildis sanctissima, & Pharaïldis moribus egregia. Horū ergò genitricē, tam felici prole pollentem, omnipotēs Dominus etiam alia foecundauit prole dignissima: & iam more parturientium anxietatis fluctuantem procella, qui in seruis suis cōsolatur, huiusmodi refocillatione recreare dignatur. Nox erat, & in terris mortales somnus habebat, cum eadē mater familiās sopori dedita, angelū adspicit, hæc sibi proferentem verba: Solue metum corde, vtpotè foecūdata precioso germine. Ipse enim rex cæli ferre iubet hæc solamina tibi. Cōcepisti fideliter, paries feliciter, venerabilis filiæ clarissima mater, q̄ ab ipsa puellari ætate diuinis adhærebis cetermonijs: in qbus perseuerās vsq; ad metas quæ breuis palmam

Trāsfertur
eius corpus.

Cæcus illu-
minatur.

Monasteri-
um S. Seue-
rini post
obitū eius
constructū.

3. IANUAR.
Genus S.
Gudilæ.
Pagus Brac-
bāten[sis] pro
Brabantia.

Mater eius
per visum
admonet.

palmam capiat vitæ perennis. Tali ore locuta visio angelica, eam cōpleto reliquit sermone, & in tenues euanuit auras. At illa talibus exhilarata visis, corpus è fratris corripit, & ad cælum manus cum voce tendit, & parans cœlitus delatis credula corda responsis, largitori omnium bonorū gratias reddidit. Orta est sanè hæc virgo Brabantēsiū finibus, vt prædictum est, à parentibus tam religiosus quàm nobilibus, eo tempore, quo beata Gertrudis vixit celeberrima in Dei rebus.

S. Gertrudis eam è sacro fonte suscipit.

Cùm ergò prædicti parentes virginis, filiam suam sacro fonte regenerare decernerent, præsentiam huius virginis expetunt, & vt eius regenerationis fieret testis, in omnes preces descendunt. Beata autem Gertrudis tam piæ preci assensum præbuit, virginisquæ Gudilæ regenerationi non solùm interfuit, sed etiam manuum suarum munditia eam sanctificauit, & de sacro fonte leuauit. Vndè factum est, vt virgo virginis mater per spiritum fieret, atque vltèriùs ad vbera doctrinarum suarum educandam suspenderet.

Aldegūdis. Vualdetrudis. In monasterio instituitur.

Huius etiam sanctæ virginis neptes, exitère sanctæ sorores Aldegundis atq; Vualdetrudis, vbertim bonorum operum flore fulgentes. Ergò cum iam beata virgo Gudila intra monasterij claustra sacre scripturæ lacte aleretur, & à sua sancta cōsanguinea, necnon spirituali matre pasceretur, Euangelicis sententijs non absurdè auditis, mentem ad cœlestis patriæ desideria cœpit erigere, & ad beatam atque æternam vitam mirificè exardescere. Beata siquidem Christi virgo Gertrudis, eius animum incessanter incitabat, vt sacre virginitatis inuiolatam palmam seruaret, vt veniēte sponso, pulsans, nō cum stultis ad ostium remaneret, sed cū prudentibus cœlestē gloriā feliciter possideret.

Matth. 27.

His nanque atque alijs huiusmodi quamplurimis beata virgo accensa monitis, huius seculi pompam respiciens, moribus ætatem superans, & sanctam mentem suspendens ad astra, totam se mirum in modum in Dei redigebat famulatum, à quo perenne flagitabat præmium. Vndè contigit, vt semper in dies melior se fieret, ætatumque sensu præcelleret: quia secundum illud Sapientis, doctrinam, & non pecuniam, disciplinamque magis elegit, quàm aurum. Crescente verò de die in diem ætate, crescebat morum probitate, vti Dei famulæ congruebat. Erat sanè corpore incorrupta, mente casta, amabilis cunctis, affabilis vniuersis, prudentia solers, fortitudine ingens, studio temperantiæ serena, iustitiæ zelo seuera, patientia laudabilis, mansuetudine insignis, pietate ineffabilis, feruens charitate bis tincta, stabilis fide robusta, longanimis spe inconcussa. Harum nanque omnium virtutum ornamenta augebat in eius animo cuncta disponens sapientia.

Prou. 8.

Virtutes S. Gudilæ.

Postquàm ergò spiritualis eius genitrix, sanctissima videlicet Gertrudis, de huius mundi peregrinatione transiuit ad patriam, & ab eiulatu & conuallè lachrymarum ad cæli regiam, vbi desiderati sponsi facie perfruitur, pijsissima Christi virgo Gudila tantæ cognatæ solatio destituta, redit ad parentes suos, referens pectus sitibundum, potu sapientiæ referrum, parentibus deinceps subiecta, iuxta Apostoli præceptum. Erat autem in cōfinio villa, Morfella vocabulo, distans ab eorum mansione duorum milliariorum interstitio, in quo ædificatum fuit oratorium in honorē sancti Saluatoris. Hūc locum deligens Dei virgo, crebrò expetiit remota à suis, vitans eis esse molestia in omnibus etiam modicis rebus, atque appetens vacare contemplationi solius diuinitatis. Orationibus prolixis deputabat dies, continuabat & noctes, pernox in vigilijs, strenua in psalmodijs, exercitata in ieiunijs, macerabat se holocaustum Christi conspectibus, cui se totam deuota tradiderat ab annis puerilibus. & cū solo hīc esset corpore, quotidie animo ad æterna transibat. Sermo quoquē illius erat, iuxta Apostolum, sale conditus: sapissimè genuum flexionibus accommodata, cum lachrymis & compunctionibus cordis Dominum obsecrabat, vt quæcunque meditaretur vel ageret, conspectui eius accepta forent. Quanto autem pro huiusmodi facto aduersus virginem Dei fraudum suarum diabolus laqueos retenderit, explicare quis poterit? Sed virgo Dei tot tegebatur diuinis adminiculis, quot contra se omnium hostis vsus est tendiculis: tantoque ei obnixius resistebat, quanto ad insidiandum instare ipsum videbat.

Ephes. 6. Coloss. 3.

Exercitia S. Gudilæ, apud parentes manentis. Coloss. 4.

Quadam igitur nocte, dum ad idem oratoriū sancti Saluatoris, quod diximus, declinaret, vt in cōtritione spiritus sui ad cœlestia suspirando illic pernoctaret, ecce hostis, q primæ parentis Eua calcaneo insidiabatur, huic virgini fraude, qua potuit, insidias moliebatur. Nam quia nox lumen negabat, secum virgo DEI lucernam habebat, quam pedissequa eius tunc fortè ferebat. Hanc non sine detrimento suū inimicus extinxit, si fortè

Gene. 3. Patitur in festationes dæmonis.

si fortè virginem fraude sua præoccuparet, eandemque à cœpto itinere renocaret. Sed elusit fraudem inimici in virgine virtus Christi. Nam virgo Domini, vt diabolicæ fraudis dissiparet laqueos, orationum clypeum assumpsit: vtque lucerna per diabolum extincta, reaccendatur, flexis genibus Deum deprecatur.

Exaudiuit Deus preces virginis, quas pro receptione fudit luminis: & tenebras quas ingessit princeps tenebrarum, dispulit luce miserationum suarum. Videres itaque lucernam sine manibus accendentis reaccendi, & in obsequium virginis, velut in noctu oculi, lumen extinctum restaurari. Cœptum ergò læta peregit iter, & ad oratorium, quò Est pernox in precibus. tendebat, peruenit, reliquumque noctis obsecrationibus & vigilijs transegit. Cumque aurora in matutinam lucem prorumperet, rebusque vultu suo colorem redderet, preces vigiliasque, in quibus hæc virgo totam noctem pernoctarat, longis suspirijs iam in diem continuabat. Nam pro carnis spiritusque sui contritione, & pro declinando populari fauore, sola, propria comite famula, pedibus nudis sanctorum loca sub nocturnis horis frequētare erat solita. Diebus verò, vt humanum vitaret fauorem, quasi dimidijs vtcebatur calceis, vt superior pars pedum videretur tecta: sicque Dei feruens amore incedebat, inferiore nuda relicta.

Sed dum id, quod piè egit, homines latere vult, fit res palàm, quam innotescere nolebat. Nam solo prostrata, & spe atque animo in cælos erecta, plantas quas nudas videre noluit, prætereuntium obtutibus non sine obliuione videndas reliquit. Sacerdos etiam id vidit, qui celebraturus Missam aduenerat, & quid ea res sibi vellet, satis superque mirabatur: atque horrore tanti facti percussus, eiusque algori condolens, diutissimè præstolabatur. Postquam autem illa ab oratione surrexit, continuo chirothecas de manibus suis extraxit, eiusque vestigijs supposuit, vt tam illustri meriti puellam religioso officio honoraret. Quas in manus humiliter virgo accipiens, & recedente sacerdote in alteram partem se vertens, longè à se projicere voluit: sed diuina operante clementia, ferè vnus horæ spatio in aère mansere suspensa. Quo stupendo rursus animata miraculo, immensas retulit gratias omnipotenti Deo: non suo imputans merito, sed illi qui suis semper adest fidelibus.

Expletis tandem à sacerdote Missarum solennijs, in quibus sancta virgo suum spiritum contribulatum Deo sacrificium immolauerat, ad proprij limina domatis remeant. Iam ferè medium iter emēsa fuerat, & ecce cuidam mulieri venit obuiam, quam longus mœror & diutina calamitas torquebat. Gestabat siquidem filium suum in humeris, qui cum languore natiuo ab aluo ipsius malefœtæ parētis deciderat in hanc lucem: iamque sol nonum voluebat annum, ex quo eundem puerum triplici malo debilitatum viderat. Etenim erat contractus, incuruus, caducis vultibus, & solam terram despectans cernuus, Organa etiam vocis erant impedita, & obmutuerat lingua. Quinetiam dira chiragra contuderat manuum articulos, intantum vt ori non ingereret cibos, nisi adiutorio alienæ manûs. Tanta igitur eius calamitate permota virgo Dei, & ex visceribus misericordiæ in lachrymas est soluta, ita vt ex lachrymarum indicio eum genuisse, & per omnia mater illius videri posset. Accessit ergò, & in humeros suos eum accepit, atque pro sospitate eius coram Domino aliquantulum fleuit. Cuius preces mox in aures Domini Sabaoth perueniunt, effectumque sui celerem inueniunt. Iam enim puero vocis membrorumque, retinacula laxabatur, & ad officium suum penitus excitabantur: membra in vsum mouendi roborabantur, atque lingua ad officium distinguebatur loquendi, primumque sermonem hunc habuit, quo matrem lætus sic inlammauit: Mater veni, mater veni. Mirabatur beata Gudila virtutem Dei ostensam per se: gaudebat etiam mater pueri, misericordiam Dei per beatam virginem declaratam erga se.

Ambæ gaudebant, ambæ stupebant, Dominique misericordiam semper superexaltare Iacob. 2. iudicium perpendebant. Sed hoc factum humilis virgo nube silentij appetens obumbrari, interdixit mulieri, nè id per eam aliquando ad aliorum notitiam deduceretur. At illa longè aliter actabat, quam virgo Dei iusserat: quia pro inopinata salute filij sui, pietatem nequibat tacere filij Dei: non vt verborum virginis Dei aspernatricis, sed vt deuota beneficiorum Domini veneratricis. Perlatum est igitur huiuscemodi miraculum ad populum circumquaque manentem, & celebre factum vsque in præsentem diem.

Est adhuc quod in virgine Dei miremur, quod per eam de excelso cælorum habitaculo patratum fide fateamur. More suo, quodam die in cella sua orationis pensum

P perage-

peragebat, & in cælesti contemplatione spiritum suspendebat suum: cùm ecce quædam mulier leprosa accedit, non sine fidē sospitatis suæ mox futuræ illò adueniens: cuius carnem ex diutina infirmitate putredo penè in vermes conuerterat, & ad mortem vsque perduxerat, nisi iam ex pietate diuina preciosa per virginem succurreret medicina. Porro pro deformitate suâ, à præsentia & consuetudine hominum intantum (vt ità dixerim) exulauerat, vt vix vlla cum quoquam ei esset familiaritas. Sed beata Gudila spiritu contrito & humiliato intrinsecus perfusa, præ commiseratione sermone cum illa satis multo est vsa, atque ex nomine sic inelamauit, & pro sospitate suâ, nè diffideret, admonere curauit: *Ô Herenfrida, inquit, mens tua fidei suæ ancoram in eum figat, qui sanat contritos corde, & alligat cōtritiones eorum. Preces proindè ingeminat solitas, suspiriorum atque gemituum accessione munitas: vt quidem leprosis mundatis, vnus tantum alienigenæ fidem inuenit, & pro gratiarum actione reuertentem laudauit, huius etiam mulieris fidem inspiceret, & eidem misericordiæ suæ antidoto consuleret. Cuius preces Dominus exaudiuit, omnemq; lepram miserationis suæ manu deterfit, vt nec cicatricum signa in ea relinquerentur, quibus lepre indicia notari possent. Quantis verò pro subita incolumitate sua gaudijs indulserit, facile ex similibus quisque colligere poterit.*

Pfal. 146.

Luc. 17.

Precibus suis sanat leprosam.

Miraculis post obitum mirifice coruscant.

Hæc & alia innumerabilia, & plura certè, quàm possit humana colligere scientia, per famulam suam operata est virtus diuina: quæ ideò notitiam mortalium fugerunt, quòd ex iudicio diuino publica non fuere. Ea tamen, quæ sciri contigit relatu antiquorum, suisque scriptis fides Maiorum præstitit, fidei sufficiant, atque pro sanctitate virginis illi satisfaciant. Voluit autè eam Dominus coruscare miraculis, quoniam in vita sua iustè & irreprehensibiliter viuere ei concessit. Igitur in eius præsentia & inimitabili vita, qualis esset meriti, crebrò diuina declarabant miracula: quæ ad scribendum nimium multa sunt, sed ex his paucis etiam eius cætera cognosci queunt. Soluta autem ab ergastulo corporis, multa prioribus ampliora & admiranda edidit miracula: quia etsi non viuunt corpore, viuunt tamè cum illo spiritu, qui est gloriosus in sanctis suis, & magnificus in omnibus operibus suis. O verè beata & multis præconijs digna, in qua delus non fuit: neminem iudicans, neminem condemnans, nulli malum pro malo reddens, sed coram Deo & hominibus iustè ac sanctè viuens. In hac itaque constantia animi perdurans, nedum per singulos dies, sed etiam per singula horarum momenta ferebat flagrantia interni desiderij videndi Deum deorum in Sion cælesti: quo quidem desiderio suo, & petitione, qua petijt, vt in domo Domini habitaret omnibus diebus vitæ suæ, non est fraudata.

Sanctum Dominico spiritu reddit.

Aa. 9:

Pópulus arbor hycem ad eius tumulu vires mirabiliter

Nam felici & vltimo eius præsentis vitæ termino accedente, Dominici sacramenti sese viatico circumquaque vallans, iturum ad cælos spiritum roborans, Pipino seniore principatum obtinente, sexto Idus Ianuarias, flentibus fidelium cateruis, supernorum ciuium gaudentibus turmis, illa sancta anima sanctorum cœtibus socianda, de mundi ludibrio migravit ad Christum, ab ipso perceptura æternæ felicitatis palmam, cui est honor, virtus & gloria in secula seculorum. Administrata autem sunt honorificè corporis ipsius funebria, & vt tantæ nobilitatis puellam decuit, ex concursu plebis non parum celebra fuere: vbi virtutes eius, quibus plurimum vsa est quoad vixit, etiam ab inuitis lachrymas extorquebant, & ab ipsis vix quenquam abstinere permittebant. Lugebant certè hanc nobiles quique, qui affuere, quibus humilitas & summa eius subiectio exemplo erant. Lugebant etiam orphani & pauperes, ostendentes tunicas & vestes, quibus illos hæc altera Dorcas vestierat, & quotidianis alimoniarum stipendijs sustentarat. Sepulta est autem in villa Ham, quam hodieque eo ipso vocabulo constat nominari. Neque ad tumulum eius diuinæ glorificationis defuere magnalia, quæ viuenti ei semper præsentia fuere. Nam vno eodemque die ipsius sepulturæ, sole in Capricorni sidere posito: nunc quippe brumam facit deflexus ad austrum: arbor, quam ferunt populum, visa est subito ibidem virefcere, & quod natura temporis non habuit, in propagines formari & frondescere, in testimonium eiusdem virginis, in domo Domini vt palma florentis. Tanta nanque hincindè frondium seu ramorum iucunditate diffundebatur, vt omne æstiu temporis nemus vicisse putaretur. Magnus proindè in ore omnium super hoc miraculo rumor, & duplex in omnes permiscetur stupor, arborem & insperatè & intempestiuè creuisse. Vtrunque enim non satis quisquam ad-

mirari

mirari potuit. Mirum namq; fuit, arborem subito pullulasse: sed mirabilius extitit, eam hyemis tempore, quod natura (vt prædictum est) non habuit, vernasse.

Fecit autem Deus hæc consilio, quo nouit & voluit: fecit etiam potestate, qua uoluit, qui in principio creaturarum terram iussit germinare herbam virentem, semenq; iuxta genus suum facientem. Deinde pro miraculi huius admiratione plebs vndecunquæ accurrit cum exultatione, Deoque in tam præclara virgine supplices offert preces, & miraculum, quod vidit, ubiquè gentium explicat. Contigit autem dum humaretur corpus sanctissimum, furem quendam exequijs eius interesse, & videre ornamenta, cum quibus sepultura tradebatur. Tertia verò nocte, nefas quod corde conceperat malitiosè, mortifero debriatus veneno auaritiæ, opere festinabat adimplere. Proh nefas: Ad sepulcrum accessit, gloriosam margaritam detexit, & vt lupus ad prædam, ita impudens fûrcifer gloriosum irruit deprædari sepulcrum. Nobilis ergò cum esset virgo, atque inclita profapia, & præpotentibus ac ditissimis parentibus, vt diximus, orta, non sua voluntate, sed fidelium potiùs amicorum apparatu, eius sacrosanctum corpusculum auro & argento, vesteque preciosa honorificè fuerat redimitum. Qui omnia secum absportans, diripuit, solo relicto sarcophago cum sacra virginis gleba. Quo factò, illius nutu, cui nuda & aperta sunt omnia, statim vltio subsequitur diuina. Nam eiusdem scelesti furis filia non multò post fœminarum choreis se admiscens, quum per plateas decantando, & huc atque illuc saltando cum cæteris discurreret, quædam illic adfuit mulier, sanctissimæ virginis familiaris & amica: quæ eam diligenter intuens, easdem armillas, quas in brachijs sacre virginis, dum sepeliretur, reliquerat, in eius lacertis esse certissimè recognouit. Tanta ergò admiratione commota, hoc illic adstantibus denudauit celerius.

Quibus admirantibus, confestim ea ad sanctissimæ virginis fratrem, Emebertum scilicet, delata fuere. Hic itaque pro atrocissimi immanitate sacrilegij dolore ractus cordis intrinsecus, quandoquidem ille locus, in quo furtum factum fuerat, suæ diœcesis erat attributus, totus autoritate canonica in reos furti insurgens, maledictionis iaculû in eos vibrauit, & à sanctæ Dei Ecclesiæ gremio atque fidelium consortio sequestrans, dampnauit. Quibus tam meritò mulctatis, veluti arbor quædam si à proprio sit abscisa stipite, continuò vniuersi rami à priori arescunt atque desituuntur viriditate: ita omnis illa progenies, tam detestabili profluens stirpe, graui & varia postmodum est infirmitate vexata. Nulla enim huius generationis persona extitit, quin clauda vel aliqua pedum debilitate detenta, vel etiam gutturosa, præteritum luat facinus. Atque ita vsque in præsens huiusmodi in illis perseuerat infirmitas. Vndè datur intelligi, sacra virgine intercedente, illis temporaliter poenitere à Deo concessum esse, nè igni inextinguibili (quod multo constat esse deterius) æternum cruciarentur.

De sacri corporis eius eleuatione.

CV Migitur ex signis ad tumbam eius quotidie crebrescentibus, odorem virtutum eius fama aspiraret omnibus, ex consilio & dispositione altissimi, placuit fidelibus de loco sepulcri eam leuare, & in locum honori ipsius magis congruum transferre. Factumque est, vt ex consensu pariter & conuentu probabilium vtriusque sexûs personarum, certus præfiniretur dies transferendarum beatæ Gudilæ reliquiarum, quas ad Niuellense visum est transferre cœnobium ex consilio eorum, qui conuenerant, quandoquidem indignum censebatur thesaurum tanti precij oculi angulo humilimi viculi, quem loco celebri reponi oporteret. Sed consilium humanum, diuino non roboratum, in ipso suo conatu frustratum est. Nam cum feretrum, recipiendis reliquijs præparatum, mouere tentarent, vt eò, quod prædictum est, transportaretur, tanto pondere ibidem fixum est, ac si catenis insolubilibus teneretur adstrictum. Iraque quid agere debeant, præ stupore & sollicitudine vtrobiq; hæsitant: nec enim videbant quid agerent, ubi de occulto Dei iudicio quicquam præsumere non audebant. Venit proinde in mentem quibusdam religiosis consanguinitas beatæ Gudilæ, Aldegundis atque Vualdetrudis virginum Christi: si forte hæc virgo illuc membra sua transferri vellet, ubi altera harum virginum sedem suæ quietis haberet.

Obtinebat autem tunc reliquias earundem virginum Christi beatæ quidem Aldegundis

Sacrilegus fur eius sepulcrum diripit. Heb. 4.

Sacrilegiū illud, horrendum in modum puniuntur.

Corpus S. Virginis moueri loco non potest.